Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

2. märts 2017 * [i]

Eelotsusetaotlus — Keskkond — Direktiiv 2009/28/EÜ — Artikli 2 teise lõigu punkt a — Taastuvatest energiaallikatest toodetud energia — Hüdroelektrienergia — Mõiste — Ühe teise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas asuva väikese hüdroelektrijaama toodetud energia

Kohtuasjas C-4/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny (Varssavi apellatsioonikohus, tsiviilkolleegium, Poola) 1. oktoobri 2015. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 4. jaanuaril 2016, menetluses

J. D.

versus

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, kohtunikud A. Prechal, A. Rosas, C. Toader ja E. Jarašiūnas (ettekandja),

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— J. D., esindaja: *adwokat* T. Gałecki,

— Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

— Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Garofoli,

— Euroopa Komisjon, esindajad: K. Talabér-Ritz ja K. Herrmann,

olles 15. novembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: poola.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2009. aasta direktiivi 2009/28/EÜ taastuvatest energiaallikatest toodetud energia kasutamise edendamise kohta ning direktiivide 2001/77/EÜ ja 2003/30/EÜ muutmise ja hilisema kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2009, L 140, lk 16) artikli 2 teise lõigu punkti a.

2 Eelotsusetaotlus esitati J. D. ja Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (energeetikasektorit reguleeriva asutuse juhataja, Poola) vahelises kohtuvaidluses selle üle, et viimane keeldus pikendamast J. D. kontsessiooni elektri tootmiseks ühe teise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas asuvas väikeses hüdroelektrijaamas.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2009/28

3 Direktiivi 2009/28 põhjendustes 1 ja 30 on märgitud:

„(1) Euroopa energiatarbimise kontrollimine ja taastuvatest energiaallikatest saadud energia ulatuslikum kasutamine moodustavad koos energiasäästu ja suurema energiatõhususega tähtsa osa meetmepaketist, mis on ette nähtud kasvuhoonegaaside heitkoguste vähendamiseks […] Nendel faktoritel on oluline osa ka energiavarustuse kindluse tugevdamisel, tehnoloogilise arengu ja uuendustegevuse edendamisel ning tööhõivevõimaluste loomisel ja regionaalarengus […]

[…]

(30) Hüdroenergia ja tuuleenergia osatähtsuse arvutamisel käesoleva direktiivi eesmärkidel tuleks ilmastikutingimuste mõju tasakaalustamiseks kasutada normaliseerimisvalemit. Samuti ei tohiks elektrit, mis on toodetud eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutavates pumpelektrijaamades, käsitada taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrina.“

4 Direktiivi artiklis 1, milles on määratletud direktiivi sisu ja reguleerimisala, on ette nähtud:

„Käesoleva direktiiviga kehtestatakse üldine raamistik taastuvatest energiaallikatest toodetava energia kasutamise edendamiseks. Sellega seatakse kohustuslikud riiklikud eesmärgid seoses taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaaluga summaarses energia lõpptarbimises […]“

5 Direktiivi artikkel 2, kus määratletakse direktiivis kasutatud mõisted, näeb ette järgmist:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2003. aasta direktiivi 2003/54/EÜ, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 96/92/EÜ (ELT 2003, L 176, lk 37; ELT eriväljaanne 12/02, lk 221),] mõisteid.

Kasutatakse ka järgmisi mõisteid:

a) „taastuvatest energiaallikatest toodetud energia“ – taastuvatest mittefossiilsetest allikatest pärit energia, nimelt tuuleenergia, päikeseenergia, aerotermiline energia, geotermiline energia, hüdrotermiline energia, ookeanienergia, hüdroenergia, biomass, prügilagaas, reoveepuhasti gaas ja biogaasid;

[…]“

6 Direktiivi 2009/28 artikkel 3 kannab pealkirja „Taastuvatest energiaallikatest toodetud energia kasutamise kohustuslikud riiklikud üldeesmärgid ja meetmed“. Selle artikli lõike 1 kohaselt tagab iga liikmesriik, et direktiivi artiklite 5–11 kohaselt arvutatud taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaal tema energia lõpptarbimises 2020. aastal on vähemalt sama suur kui tema riiklik üldeesmärk, mis on sätestatud I lisa A osas esitatud tabeli kolmandas veerus.

7 Direktiivi 2009/28 artikkel 5 „Taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaalu arvutamine“ näeb ette:

„1. Taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaal iga liikmesriigi summaarses energia lõpptarbimises arvutatakse järgmiste elementide liitmisel:

a) taastuvatest energiaallikatest toodetud summaarne elektrienergia lõpptarbimine;

[…]

3. Lõike 1 punkti a kohaldamisel arvutatakse taastuvatest energiaallikatest toodetud summaarne elektrienergia lõpptarbimine liikmesriigis taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrienergia kogusena, välja arvatud elektrienergia tootmine eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutavates pumpelektrijaamades.

[…]

Hüdro- ja tuuleenergia abil toodetud elektrienergiat võetakse arvesse vastavalt II lisas sätestatud normaliseerimisvalemile.

[…]

7. Taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaalu arvutamisel kasutatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta määruses (EÜ) nr 1099/2008 energiastatistika kohta [(ELT 2008, L 304, lk 1)] sätestatud meetodeid ja mõisteid.

[…]“

8 Direktiivi 2009/28 II lisas sätestatud normaliseerimisvalemist hüdroenergiast toodetud elektri arvessevõtmiseks nähtub, et liikmesriigi hüdroelektrijaamades konkreetsel aastal toodetud elektri kogus normaliseerituna määratakse kindlaks võttes arvesse eeskätt kõigis liikmesriigi hüdroelektrijaamades tegelikult toodetud elektri kogust, välja arvatud elektri tootmine hüdroakumulatsiooni üksuste baasil.

Direktiiv 2003/54

9 Direktiiv 2003/54 tunnistati kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiiviga 2009/72/EÜ, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/54 (ELT 2009, L 211, lk 55). Direktiivi 2009/72 artikli 48 kohaselt muutus direktiiv 2003/54 kehtetuks 3. märtsil 2011 ning viiteid kehtetuks tunnistatud direktiivile käsitatakse viidetena direktiivile 2009/72.

10 Direktiivi 2003/54 artikli 2 punktis 30 oli mõiste „taastuvad energiaallikad“ määratletud järgmiselt: „taastuvad mittefossiilsed energiaallikad (tuuleenergia, päikeseenergia, maasoojus, laineenergia, hoovuste energia, hüdroenergia, biomass, prügila gaas, reoveepuhasti gaas ja biogaasid)“. See määratlus võeti täpselt samal kujul üle direktiivi 2009/72 artikli 2 punkti 30.

Määrus nr 1099/2008

11 Määruse nr 1099/2008 B lisa eesmärk on eeskätt kirjeldada iga-aastase energiastatistika kogumise ulatust. Pealkirja „Taastuvenergia ja jäätmetest toodetud energia“ all on selle lisa punktis 5.1 alapunktis 1 sätestatud, et andmeid kogutakse „hüdroenergia“ kohta; see mõiste on määratletud järgmiselt:

„Vee potentsiaalne ja kineetiline energia, mis on muundatud hüdroelektrijaamades elektrienergiaks. Siia kuuluvad ka pumpelektrijaamad. […]“

12 B lisa on muudetud eeskätt komisjoni 13. veebruari 2013. aasta määrusega nr 147/2013 (ELT 2013, L 50, lk 1), kuid mõiste „hüdroenergia“ määratlus on jäänud samaks.

Poola õigus

13 10. aprilli 1997. aasta energiaseadus (Ustawa prawo energetyczne) näeb põhikohtuasja asjaolude suhtes kohaldatavas redaktsioonis (*Dziennik Ustaw*, 2012, järk 1059; edaspidi „energiaseadus“) artiklis 3 ette järgmist:

„Käesolevas seaduses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

20) „taastuv energiaallikas“ – allikas, mille puhul töötlemisprotsessis kasutatakse järgmisi energialiike: tuuleenergia, päikeseenergia, aerotermiline, geotermiline või hüdrotermiline energia, lainetest, hoovustest ja loodetest, jõgede voolust pärinev energia, samuti biomassi energia, prügila biogaas, aga ka biogaas, mis on tekkinud heitvete ärajuhtimise või puhastamise või ladestunud taimsete ja loomsete jääkide lagunemise protsessides;

[…]“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

14 J. D. on elektritootmise sektoris tegutsev ettevõtja. Tal oli kontsessioon ajavahemikuks 20. novembrist 2004 kuni 20. novembrini 2014 elektri tootmiseks taastuvatest energiaallikatest kahes väikeses biogaasi elektrijaamas ja ühes väikeses hüdroelektrijaamas; hüdroelektrijaam asus kohas, kuhu juhiti ära tootmisprotsessist tulenevad heitveed (tööstusreovesi) ühest teistest, elektritootmisega mitteseotud käitisest.

15 J. D. palus 5. märtsil 2013 seda kontsessiooni pikendada uueks ajavahemikuks. energeetikasektorit reguleeriva asutuse juhataja jättis 6. novembri 2013. aasta otsusega kontsessiooni pikendamise taotluse rahuldamata väikest hüdroelektrijaama puudutavas osas põhjendusel, et taastuvatest energiaallikatest energiat tootvate käitistena saab käsitada ainult selliseid hüdroelektrijaamu, mis toodavad energiat lainete, hoovuste ja loodete, samuti jõevoolu toimel.

16 J. D. esitas selle otsuse peale kaebuse Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów'ile (Varssavi ringkonnakohus – konkurentsi ja tarbijakaitse kohus, Poola), kes jättis selle 5. novembri 2014. aasta otsusega rahuldamata. See kohus oli seisukohal, et energiaseaduse artikli 3 punktis 20 sisalduva mõiste „taastuvad energiaallikad" määratlusest tuleneb, et elektrit, mis on toodetud hüdroelektrijaamas, mis ei ole pumpelektrijaam ja mis asub ühe teise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas, ei saa pidada taastuvast energiaallikast toodetuks.

17 J. D. kaebas selle otsuse edasi Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny'le (Varssavi apellatsioonikohus, tsiviilkolleegium, Poola). J. D. väitis selle kohtu ees sisuliselt, et see, kuidas teine käitis vett võtab, ei oma käesolevas kohtuasjas mingit tähtsust, ning et energiaseaduse artikli 3 punkt 20 on vastuolus direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punktiga a koostoimes selle direktiivi põhjendusega 30 ja artikli 5 lõikega 3, sest selles viidatakse direktiivis kasutatud laiema mõiste „hüdroenergia" asemel hoopis mõistele „jõgede voolust pärinev energia".

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on kahtlusi seoses küsimusega, kas hüdroelektrienergia kui taastuvast energiaallikast toodetud energia hõlmab kunstlike vooluveekogude gravitatsioonist tingitud voolu toimel toodetud energiat, kui ühelt poolt on asjaomase vee kogunud mingi teine käitis muud energiat kasutades oma tarbeks ja teiselt poolt ei ole asjaomase hüdroelektrijaama näol tegemist ei pumpelektrijaama ega ka pump-turbiiniga elektrijaamaga. Ta märgib eeskätt, et direktiivides 2009/28 ja 2003/54 ei ole määratletud mõistet „hüdroelektrienergia" ning et vaidlusaluse otsuse tegemise ajal kehtinud riigisisesed õigusnormid viitasid ainult loodusliku jõevoolu toimel toodetud energiale.

19 Neil asjaoludel otsustas Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny (Varssavi apellatsioonikohus, tsiviilkolleegium) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [direktiivi 2009/28] artikli 2 [teise lõigu] punktis a koostoimes direktiivi artikli 5 lõikega 3 ja põhjendusega 30 kasutatud mõistet „hüdroenergia" tuleb mõista nii, et sellest kui taastuvast energiaallikast toodetuna saab käsitada vaid energiat, mis on toodetud hüdroelektrijaamas maismaa pinnavee, sealhulgas jõgede voolu ära kasutades, või ka niisugust energiat, mis on toodetud hüdroelektrijaamas (mis ei ole pumpelektrijaam ega pump-turbiiniga elektrijaam), mis asub ühe teise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas?"

Eelotsuse küsimuse analüüs

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega sisuliselt teada saada, kas direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punktis a kasutatud mõistet „taastuvatest energiaallikatest toodetud energia" tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab energiat, mis on toodetud väikeses hüdroelektrijaamas, mis ei ole pumpelektrijaam ega pump-turbiiniga elektrijaam ning mis asub ühe teise sellise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas, kes on vett eelnevalt võtnud oma tarbeks.

21 Direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punkti a kohaselt tähendab mõiste „taastuvatest energiaallikatest toodetud energia" järgmist: „taastuvatest mittefossiilsetest allikatest pärit energia, nimelt [eeskätt] hüdroenergia […]".

22 Ehkki selle määratluse sõnastusest tuleneb, et hüdroenergia abil toodetud elekter ehk hüdroelektrienergia on taastuvatest energiaallikatest toodetud energia, tuleb siiski märkida, et vastavasisulise täpsustuse puudumise tõttu ei ole ainuüksi sõnastuse alusel võimalik selgeks teha, kas hüdroelektrienergia direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punkti a tähenduses hõlmab vaid loodusliku veevoolu hüdroenergia toimel toodetud elektrit või ka elektrit, mis on toodetud kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel, ja kui see nii on, siis millistel tingimustel.

23 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleneb nii liidu õiguse ühetaolise kohaldamise kui ka võrdsuse põhimõttega seonduvatest nõuetest, et sellise liidu õigusnormi mõisteid, mis ei viita sõnaselgelt liikmesriikide õigusele õigusnormi tähenduse ning ulatuse kindlaksmääramiseks, tuleb tavaliselt kogu liidus tõlgendada autonoomselt ja ühetaoliselt (kohtuotsus, 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

24 Sellega seoses tuleb märkida, et direktiivis 2009/28 ei viidata hüdroelektrienergia kui direktiivi tähenduses taastuvatest energiaallikatest toodetud energia tähenduse osas liikmesriikide õigusele. Sellest järeldub, et kõnealust direktiivi kohaldades tuleb seda mõistet käsitada liidu õiguse autonoomse mõistena, mida tuleb kõikide liikmesriikide territooriumil tõlgendada ühetaoliselt.

25 Sellega seoses tuleb meenutada, et nende mõistete tähendus ja ulatus, mille määratlust liidu õigusest ei leia, tuleb kindlaks määrata võttes eeskätt arvesse konteksti, mille raames neid kasutatakse, ja selle õigusakti eesmärke, mille osaks need on (kohtuotsus, 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Seoses kontekstiga, mille raames kõnealuseid mõisteid kasutatakse, tuleb märkida, et ehkki direktiivi 2009/28 artikli 2 esimeses lõigus on täpsustatud, et selles direktiivis kasutatakse direktiivi 2003/54, mis praeguseks on asendatud direktiiviga 2009/72, mõisteid, ja ehkki viimati nimetatud direktiivi artikli 2 punkt 30 sisaldab mõiste „taastuvad energiaallikad“ määratlust, mis vastab sisuliselt direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punktis a toodud määratlusele, ei nähtu direktiivist 2009/72 siiski selgemini, mida tuleb mõista taastuvatest energiaallikatest toodetud hüdroelektrienergia all.

27 Kuid ühelt poolt näeb direktiivi 2009/28 artikli 5 lõige 7 ette, et taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaalu arvutamisel kasutatakse määruses nr 1099/2008 sätestatud mõisteid. Viimati nimetatud määruse B lisa punkti 5.1 alapunktis 1 on hüdroenergia määratletud aga järgmiselt: „[v]ee potentsiaalne ja kineetiline energia, mis on muundatud hüdroelektrijaamades elektrienergiaks“; määratluses on täpsustatud, et selle alla „kuuluvad ka pumpelektrijaamad“.

28 Direktiivi 2009/28 artikli 5 lõike 1 punktist a ja lõike 3 esimesest lõigust tuleneb teiselt poolt, et konkreetse liikmesriigi taastuvatest energiaallikatest toodetud summaarse energia lõpptarbimise arvutamiseks võetakse taastuvatest energiaallikatest toodetud summaarset elektrienergia lõpptarbimist puudutavas osas arvesse selles „liikmesriigis taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrienergia kogus[t], välja arvatud elektrienergia tootmine eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutavates pumpelektrijaamades“.

29 Sarnaselt on artikli 5 lõike 3 kolmandas lõigus täpsustatud, et hüdroenergia abil toodetud elektrienergiat võetakse arvesse vastavalt direktiivi II lisas sätestatud normaliseerimisvalemile. Selle valemi kohaselt määratakse liikmesriigi hüdroelektrijaamades konkreetsel aastal toodetud elektri kogus normaliseerituna kindlaks jättes välja hüdroakumulatsiooni üksuste baasil toodetud elektrienergia.

30 Direktiivi 2009/28 põhjenduses 30 on selle kohta samuti täpsustatud, et elektrit, mis on toodetud eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutavates pumpelektrijaamades, ei tohiks käsitada taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrina.

31 Nagu märkis sisuliselt kohtujurist oma ettepaneku punktides 36–38, tuleneb kirjeldatud teguritest, et taastuvatest energiaallikatest toodetud energia direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punkti a tähenduses on kogu hüdroelektrienergia olenemata sellest, kas see on toodetud loodusliku veevoolu hüdroenergia toimel või kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel, välja arvatud elekter, mis on toodetud eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutavates pumpelektrijaamades.

32 Niisugust tõlgendust toetavad ka direktiiviga 2009/28 taotletavad eesmärgid. Nimelt nähtub selle direktiivi artiklist 1, et selle eesmärk on taastuvatest energiaallikatest toodetava energia kasutamise edendamine ning selle põhjenduse 1 kohaselt moodustab taastuvatest energiaallikatest saadud energia ulatuslikum kasutamine tähtsa osa meetmepaketist, mis on ette nähtud kasvuhoonegaaside heitkoguste vähendamiseks, ja sel on oluline osa energiavarustuse kindluse tugevdamisel, tehnoloogilise arengu ja uuendustegevuse edendamisel ning tööhõivevõimaluste loomisel ja regionaalarengus. Neil eesmärkidel näeb direktiivi artikli 3 lõige 1 ette, et iga liikmesriik tagab, et taastuvatest energiaallikatest toodetud energia osakaal tema energia lõpptarbimises 2020. aastal on vähemalt sama suur kui tema eesmärk, mis on sätestatud direktiivi I lisa A osas.

33 Ent kui jätta taastuvatest energiaallikatest toodetud hüdroelektrienergia mõiste direktiivi 2009/28 tähenduses alt välja kogu kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel toodetud elekter ja seda ainuüksi põhjusel, et tegemist on seda tüüpi veevooluga, nagu soovitab sisuliselt Poola valitsus, oleks see vastuolus liidu seadusandja tahtega, mida on kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktides 26–31, ning takistaks lisaks nimetatud eesmärkide saavutamist.

34 Nimelt ei tähenda juba ainuüksi asjaolu, et elekter on toodetud kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel, et see ei aita kaasa käesoleva kohtuotsuse punktis 32 nimetatud eesmärkide saavutamisele ja eeskätt kasvuhoonegaaside heitkoguste vähendamisele.

35 Lisaks sellele võiks käesoleva kohtuotsuse punktis 33 soovitatud üldine väljajätmine – kuivõrd selle tagajärg on pärssida elektri tootmist kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel, isegi kui asjaomane kunstlik veevool on olemas tootmistegevuse tõttu ülemjooksul täiesti olenemata sellest tuleneva heitvee mis tahes moel kasutamisest alamjooksul elektri tootmise eesmärgil ja isegi kui elektrit toodetakse hüdroakumulatsiooni üksuste abita – vähendada hüdroelektrienergia kogust, mille suhtes võivad olla kohaldatavad need taastuvatest energiaallikatest energia tootmise edendamise meetmed, mille liikmesriigid peavad direktiivi 2009/28 kohaselt ette nägema, ja takistaks seeläbi kõnealuste eesmärkide täielikku saavutamist.

36 Pettuste vältimiseks on siiski oluline, et ülemjooksul toimuva tegevuse, mis on kunstliku veevoolu allikas, ainus eesmärk ei oleks kõnealuse veevoolu tekitamine selle alamjooksul elektri tootmiseks kasutamise eesmärgil. Nii ei oleks taastuvatest energiaallikatest toodetud hüdroelektrienergia mõistega direktiivi 2009/28 tähenduses hõlmatud elekter, mis on toodetud kunstliku veevoolu hüdroenergia toimel, kui asjaomane kunstlik veevool on ülemjooksul pumba abil tekitatud üksnes eesmärgil toota seda elektrit alamjooksul.

37 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotlusest, et põhikohtuasjas kõne all olev väike hüdroelektrijaam ei ole pumpelektrijaam ega pump-turbiiniga elektrijaam ning ei kuulu seega mõiste „eelnevalt mäe otsa pumbatud vett kasutav pumpelektrijaam“ direktiivi 2009/28 tähenduses alla, ning et lisaks sellele kujutab jaama kasutatav kunstlik veevool heitvett, mille kolmas käitis juhib ära pärast vee võtmist oma enda tegevuse huvides; seda peab eelotsusetaotluse esitanud kohus siiski kontrollima.

38 Kõigi esitatud kaalutlustega arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2009/28 artikli 2 teise lõigu punktis a kasutatud mõistet „taastuvatest energiaallikatest toodetud energia“ tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab energiat, mis on toodetud väikeses hüdroelektrijaamas, mis ei ole pumpelektrijaam ega pump-turbiiniga elektrijaam ning mis asub ühe teise sellise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas, kes on vett eelnevalt võtnud oma tarbeks.

Kohtukulud

39 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2009. aasta direktiivi 2009/28/EÜ taastuvatest energiaallikatest toodetud energia kasutamise edendamise kohta ning direktiivide 2001/77/EÜ ja 2003/30/EÜ muutmise ja hilisema kehtetuks tunnistamise kohta artikli 2 teise lõigu punktis a kasutatud mõistet „taastuvatest energiaallikatest toodetud energia“ tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab energiat, mis on toodetud väikeses hüdroelektrijaamas, mis ei ole pumpelektrijaam ega pump-turbiiniga elektrijaam ning mis asub ühe teise sellise käitise tootmisprotsessist tuleneva heitvee ärajuhtimise kohas, kes on vett eelnevalt võtnud oma tarbeks.**

Allkirjad

i — Käesoleva otsuse eestikeelse teksti punkti 31 on pärast selle elektroonilist avaldamist keeleliselt muudetud.